studioglass

Quarterly publication of international glass art

winter 03 – 04

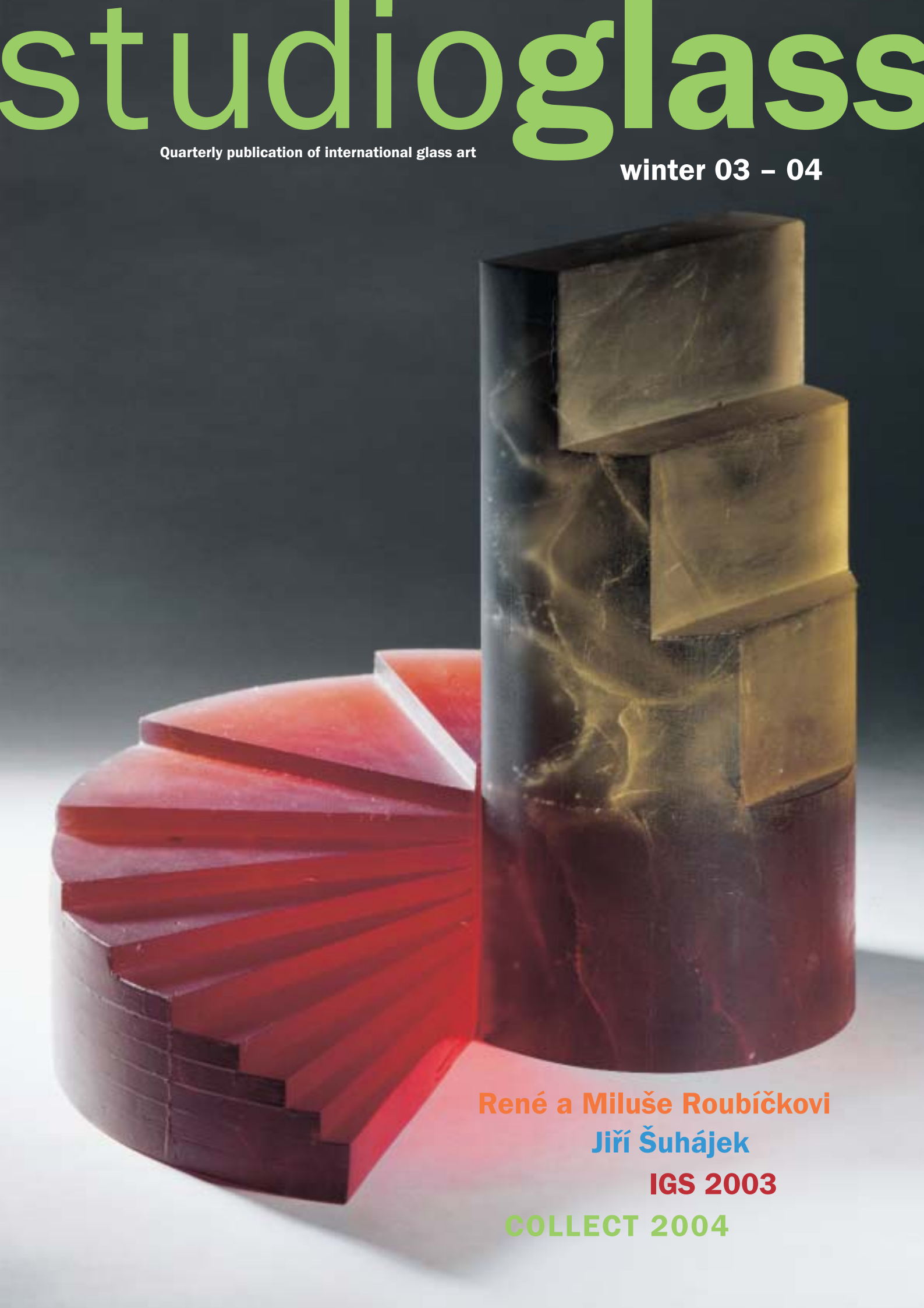

René a Miluše Roubíčkovi

Jiří Šuhájek

IGS 2003

COLLECT 2004

studioglass incorporating: 63ConnaughtStreet
Quarterly publication of international glass art
winter 03 – 04

Dear Friends,
The snow has covered the landscape (literally, somewhere figuratively), and we are meeting over the winter pages of the studioglass magazine. With the same kind of curiosity we had about what Christmas presents we were to find under the Christmas tree, let us look at what this issue has in store for us. We'll get acquainted with the sculptures that have left the furnace of Eva Vlčková and Petr Vlček; in an interview we'll talk to Jiří Šuhájek about his journey in a search for glass, and we'll reminisce about the Prague Retrospective Exhibition of René Roubíček and Miluše Roubíčková whom we have met (along with several dozens of other Czech and foreign glass artists) at the 8th International Glass Symposium in Nový Bor. We'll invite you to the Victoria & Albert Museum to the Collect fair of contemporary art; look at what connects Sally Fawkes and Richard Jackson at their exhibition at the Studio Glass Gallery; and see the presentation of the Czech glass artists at the Koganezaki Crystal Park Glass Museum. And to be sure, there are other interesting items this issue.

With the presents having been unwrapped and glasses having been put away after the New Year's toast, we are facing 2004. Is it going to be a better year than the previous one? In any case, it is going to be different for the Czech Republic primarily due to the fact that in May we'll become a regular EU Member State. In spite of all positive and negative information, we'll have to find out on our own. And I believe that we won't get lost in this multinational sea as the Czech glassmakers whom we meet on the pages of this magazine have not got lost. And not only there.

Vážení a milí čtenáři,
sníh pokryl krajinu (někde opravdu, jinde obrazně) a my se setkáváme nad zimními stránkami časopisu studio**glass**. Tak, jako jsme byli zvědavi co nás bude čekat pod vánočním stromkem, tak se teď podívejme, jaká nadílka je pro nás připravena v tomto čísle. Seznámíme se s plastikami, které opustily pec Evy a Petra Vlčkových, v interview s Jiřím Šuhájkem si popovídáme o jeho cestě za sklem a připomeneme si pražskou retrospektivní výstavu Miluše a Renéhо Roubíčkových, se kterými (a s dalšími skoro čtyřmi desítkami našich i zahraničních sklářských výtvarníků) jsme se setkali v Novém Boru na 8. sklářském sympoziu. Pozveme vás do Victoria Albert Musea na veletrh se současným uměním Collect, podíváme se, co spojuje Sally Fawkes a Richarda Jacksona na jejich výstavě v Studio Glass Gallery, přiblížíme si vystoupení českých sklářských výtvarníků v Koganezaki a to určitě není vše, co by vás mohlo v tomto čísle zaujmout.

Dárky jsou rozbaleny, sklenky po novoročním přípitku uloženy a před námi je rok 2004. Bude lepší než ten minulý? Každopádně bude jiný a pro naši republiku v první řadě v tom, že v květnu se staneme řádnými členy Evropské unie. Co to pro nás bude znamenat si přes různé kladné i záporné informace budeme muset vyzkoušet sami na vlastní kůži. A já věřím, že se v tom mnohonárodnostním moři neztratíme, jako se neztratili čeští skláři, se kterými se potkáváme třeba na stránkách tohoto časopisu. A nejenom tam.

Olga Zámišová

2 in the news
Private view IGS 2003
Vernisáž IGS 2003

4 interview
Jiří Šuhájek

10 studio glass gallery
Eva and Petr Vlčkovi

14 review
Miluše and René Roubíčkovi

20 profile
Sally Fawkes and Richard Jackson

24 project
Czech artists in Japan / Koganezaki
Čeští výtvarníci v Japonsku / Koganezaki

26 event
Collect 2004
Veletrh Collect 2004

28 event
The 8th IGS in Nový Bor

30 where to go

31 what to see
Antonín Langhamer:
The Legend of Bohemian Glass
(Legenda o českém skle)

32 in the next issue...

front cover
Anna Matoušková
F / 2002
30 x 36 x 36 cm

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

1. Vladimír Zámiš and director of IGS Petr Vokurka
2. Object by Vladimír Klein
3. René Roubíček at work
4. Mr. and Mrs. Žertovi and Mr. Zámiš
5. David Suchopárek and his latest creations
6. Mr. and Mrs. Roubíčkovi and Mr. and Mrs. Zámišovi
7. Bořek Šípek with new works
8. René Roubíček's object for IGS
9. Sun by Jiřina Žertová
10. Glass-blowers in IGS hot shop
11. Objects by Rony Plesl
12. Ivana Šrámková, Michal Machat and theirs work
13. Pavel Kopřiva surveys his new works

Jiří Šuhájek

text by Olga Zámišová / photos archive of author

Jiří Šuhájek **(1943), a well-known Czech glass artist, celebrated his sixtieth birthday in year 2003. He ranks among the few in his discipline who master work with blowpipe. In addition to his artistic work, he has also designed products for major Czech glassworks. As he says himself, "A nice glass sculpture pleases me in the same way as a good design for mass production."**

In the course of last summer, one could visit three exhibitions of his work. The first of these, installed at the Galerie kritiků [Critics' Gallery] in Prague, presented his paintings and glass sculptures, primarily represented by female figures, flowers, birds and massive monuments – allegories of the seasons.

The exhibition at the Východočeské muzeum [East Bohemian Museum] in Pardubice presented its native son in a more intimate light. His sculptures from the 1970s, inspired by various motifs found in nature, female figures, some even almost life-size. In addition, many of his designer pieces were shown there.

The third exhibition at Moser shop Na Příkopech in Prague mainly featured his contemporary limited-series production, free sculptures and paintings.

These three exhibitions presented Jiří Šuhájek as an artist whose paintings, sculptures, objects and designs rank him among the major figures of contemporary Czech and international modern glass art. For that reason I asked him when, and under what circumstances, he came in contact with glass.

Mr. Šuhájek do you come from a family with a background in glass-making?
No, it doesn't have a background in glass-making or any other artistic orientation.

And what made you study this discipline?
I can say that it happened by chance. The end of my compulsory school attendance found me in Česká Lípa, where I lived with my parents. We were thinking about what I would do next. I didn't have any specific interests. And at that time, as if specially for my sake, after a five-year hiatus the glassmaking school in Kamenický Šenov was reopened. It will soon celebrate a hundred and fifty years of its existence, meaning that it ranks among the oldest of its kind in Bohemia. I applied there and was successful. The atmosphere at that school was pleasant, full of interest and enthusiasm, both on the part of teachers and students. To be present at the rebirth of the school with such tradition is something that not everyone has the opportunity to experience.

The entrance exams also included drawing. Did you enjoy drawing?
Since my childhood I loved to draw, but it had never occurred to me that I would devote more time to it. At the glass-making school, there was a greater opportunity to utilize this interest of mine. I was put into the department of drawing on glass, and I can say that this specialization very much caught my attention.

Sitting
h. 50 cm / 1984

Autumn
h. 360 cm / 1998

What did you do after you finished secondary school?
After passing the school-leaving examination I didn't consider any further study. I was assigned to the Moser glassworks at Karlovy Vary. At that time it was not possible to go where you wanted. I was assigned a billet and I had to go where the school sent me. Nowadays no one can even imagine this kind of practice. I didn't want to go; I had a different wish. However I soon discovered that it was the best opportunity for me. And I still continue to think so. The Moser Glassworks was – and still is – an interesting company and Karlovy Vary remains a very pleasant town. I was also able to develop another interest of mine there – sports. I enjoyed athletics and I played basketball. We even won the second division, which at that time was quite a something for such a town.

And your further studies?
In my free time I drew a lot and began to think about further studies. At the second attempt I passed the entrance examinations to the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague, to the department headed by Prof. Libenský. I received a scholarship from Moser, which wasn't usual at that time.

How did you get to study at the Royal College of Art in London?
This I consider another of the many chance occurrences in my life. During the summer holidays in 1968 I had the opportunity to travel to London. Just at that time our country was invaded by the Warsaw Pact armies. A wave of sympathy for our country surged around the world. I received an offer from the school to study there. They arranged a scholarship for me. I accepted the offer and I finished the three-year study program with an M. Des. R.C.A. diploma.

Initially you worked in stained glass. How did the blowpipe win you over?
I was assigned to the experimental department headed by Prof. Clark where stained glass was also taught, so I tried my hand at it. But since I was still attracted to blowing, I was transferred to the ceramic and glass department headed by Lord Queensbury and Samuel Herman.

What did these two schools give you, and in what way did they differ from each other?
At the school in Prague, the teaching approach was more an academic one. Its greater part focused on drawing and painting, the lesser part on work with glass. The orientation on drawing may seem unnecessary, but personally I don't think so. Prof. Libenský's influence was a profound one. He was an exceptional figure; from a human point of view, even phenomenal. He knew how to stimulate excitement in his students and how to positively influence them. He was highly regarded abroad, but he took it normally and naturally.

At the school in London, one worked chiefly with glass. They wouldn't do there anything that was unnecessary. They paid more attention to practice than theory. I learned to work with the blowpipe and I enjoyed it a lot. On the whole, it greatly benefited me. I improved my English, got to know life in a real metropolis and learned to be independent. The school was also interesting because it was completely different to the one in Prague.

You are known as one of the few glass artists who "know how to work the blowpipe". Is it an advantage for you?
Yes, it's an advantage for me. I enjoy blowing; I feel like it was destined for me. There are lot of ways of treating glass,

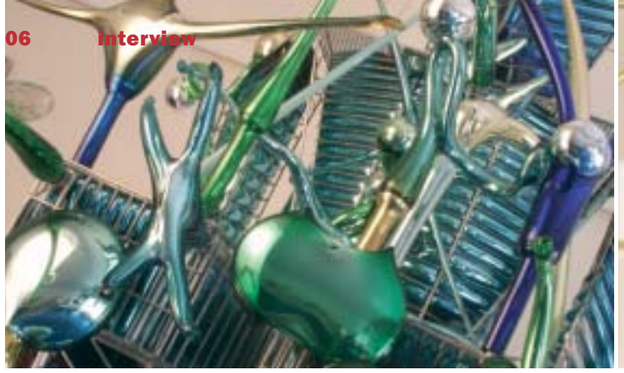

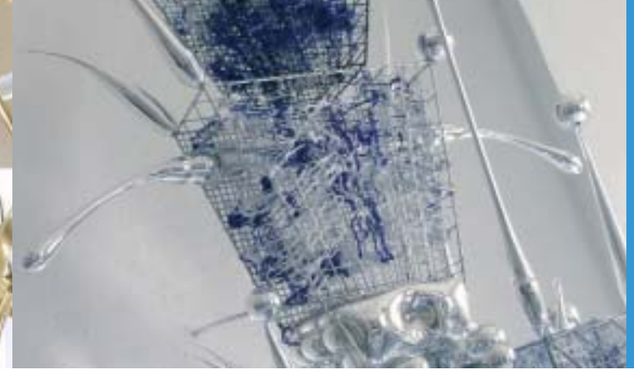

Spring, Autumn, Winter (details)
h. 350 – 360 cm / 1996, 1998, 1991

Sitting
h. 150 cm / 1986

but the traditional way suits me best. Another reason for this is that I can do a lot of things by myself. Initially I had problems making even smaller forms, but gradually nothing was too big for me.

Do you have your favourite themes?
The themes emerged gradually as I acquired my skills. However, blowing has its limitations, both in terms of size and weight, and they can't be overstepped. I began with zoomorphic forms and later, after acquiring more experience, came figures.

Do you mean those famous long-legged ladies?
Yes, it's also due to the fact that at the school we used to draw figures. Of course, they are symbolic, torso-like, because you can't do all the details in the glass. I discovered that I could manage even fairly large figures. The process is the same as in realizing smaller sculptures, but it all needs to be finished within the same time span – to be more precise in an equally short time – because glass hardens pretty fast.

What was the road from these figures to the large, monumental ones?
I gradually improved my ladies and made them more and more perfect until I exhausted all the possibilities of making things in one go, or *à la prima*. I started to think about what to do next, and I figured out a way of combining and joining glass sculptures from individual pieces into monumental sizes.

You and paintings? They're not mere glass sketches, but artworks of equal value.
I think that it derives from my nature. I began as a glass artist, but very soon I started to draw and paint what I was trying to do in glass. I made sketches, drawings, prints and paintings. As if all these aspects were complementing each other. Painting is easier for me, and I enjoy it a lot. Hence in my paintings there is a lot that stems from my glass painting, in which I use various materials and techniques – enamels, metals, relief lines, colours, etc. In this way, new possibilities of creative expression are continually opening up to me.

For many years you've been working as a designer for companies such as Moser, Crystalex, and ÚBOK. What does this kind of glass production mean to you?
At first, it was a part of my profession because I worked in the glassworks as a draughtsman and designer. I started out this way. It did not strike me as being something secondary; on the contrary. My designs have a certain quality and they do sell. So this kind of work makes sense. It helped open doors to many glassworks, where I was able to try out various technologies. I can say that I'm well acquainted with this kind of practice in glassworks.

What did it mean for you to be at the birth of the B.A.G. Glassworks in Vsetín?
It was a phenomenal affair. It was an initiative by a group of people from Vsetín who had the opportunity to build a glassworks from scratch. Personally, I viewed this opportunity as a great challenge. We started to make different things, both in terms of colours and forms, and suddenly we couldn't be overlooked. Our glass sold well all over the world. However, the connection with the famous Murano glassworks didn't pay off, and B.A.G. folded. All the same, it was an interesting experience for me. After all, glassworks here have a tradition that goes back at least a hundred years; they have a basic line of products and only once in a while they change something a bit. And suddenly I had almost a free hand and it worked.

How can an artist get such commissions as Glass Flowers and Burning Bush for a Shanghai hotel?
It's simple; all you need to do is to take part in a tender and win it, something I succeeded in. But it wasn't that simple. I had to submit a lot of proposals. In the end a red and yellow sculpture entitled Burning Bush was selected. It was made in Bohemia and it consisted of six hundred pieces and it's four meters high. In addition, I made several flower sculptures nearly two meters in diameter for that hotel.

At the beginning of your career, you had the opportunity to study abroad in England, Holland, Italy and Scotland. How do you feel now when you lecture students at home and abroad?
I enjoy teaching. I lecture at summer glass courses all over the world. I enjoy watching the enthusiasm with which students create their work. I also teach at the school in Valašské Meziříčí.

What do you think of glass symposia?
I rate them positively because they are a part of our media space. They spread knowledge about glassmaking. And, last but not least, apart from the opportunity to meet and confront art processes between individual participants, many extraordinary works of art are created this way. I know what I'm talking about; I regularly participate in the IGS at Nový Bor and I can judge it. For that reason I feel sorry that we don't have adequate venues to present these works and make them more accessible to the general public. It's hard to find institutions, for example, that are willing to install these sculptures in their premises. And we can only dream about a collection of contemporary glass. But I want to believe that even this will change.

Thank you for giving us this interview.

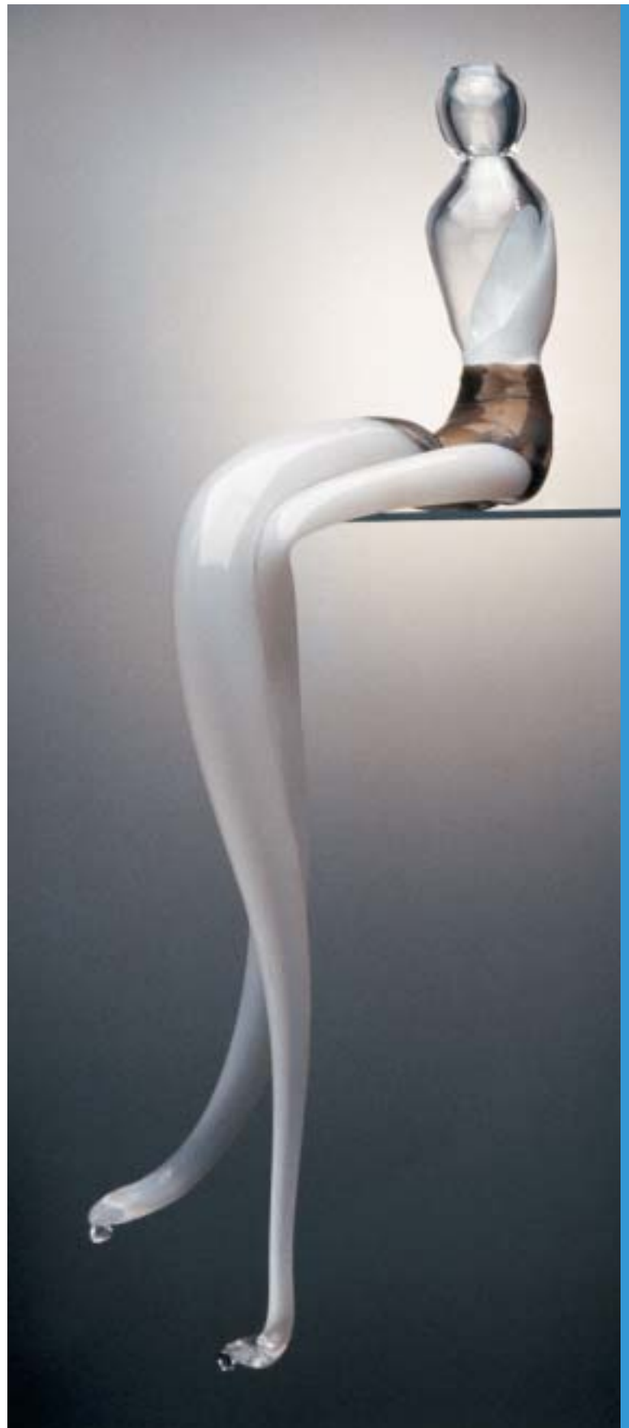

Jiří Šuhájek

V roce 2003 oslavil životní jubileum známý český sklářský výtvarník **Jiří Šuhájek** (1943). Patří k nemnohým ve svém oboru, kteří ovládají práci se sklářskou píšťalou. Souběžně s uměleckou tvorbou se již dlouhá léta zabývá designem výrobků pro přední české sklárny. Jak sám říká: „Pěkná skleněná plastika mě potěší stejně jako dobrý návrh pro sériovou výrobu".

V průběhu loňského léta bylo možné navštívit tři jeho výstavy. První, instalovaná v pražské Galerii kritiků, představila jeho malířskou tvorbu a skleněné plastiky, zastoupené především ženskými figurami, květy, ptáky a obřími monumenty – alegoriemi ročních období.

Výstava ve Východočeském muzeu v Pardubicích představila svého rodáka komorněji. Byly zde vystaveny plastiky ze sedmdesátých let inspirované přírodními motivy, ženské figury, některé až téměř v životní velikosti. V hojném množství tu byla zastoupena i jeho designérská tvorba.

Třetí výstava v prodejně Moser na pražských Příkopech představila především aktuální produkci limitovaných autorských sérií, volné plastiky a obrazy. Výstavy uvedly Jiřího Šuhájka jako autora, který svými obrazy, plastikami, objekty a designovými návrhy patří k výrazným postavám české i světové moderní sklářské tvorby. Zeptala jsem se ho proto, kdy a jak se potkal se sklem.

Pane Šuhájku, pocházíte z rodiny se sklářskou tradicí?
Ne, ani se sklářskou, ani jinak umělecky zaměřenou.

A co vás tedy přivedlo ke studiu tohoto oboru?
Mohu říci, že náhoda. Konec školní docházky mě zastihl v České Lípě, kde jsem s rodiči bydlel. Přemýšleli jsme, čím bych se mohl zabývat dál. Žádný vyhraněný zájem jsem neměl. A tehdy, jakoby přímo pro mne, se po pětileté pauze obnovovala činnost sklářské školy v Kamenickém Šenově, která zanedlouho oslaví sto padesát let trvání a patří tak k nejstarším svého druhu v Čechách. Přihlásil jsem se a uspěl. Atmosféra na škole byla příjemná, plná zájmu a nadšení, jak ze strany učitelů, tak i žáků. Být u znovuzrození školy s takovou tradicí se každému nepoštěstí.

Zkoušky na školu byly i z kreslení, bavilo vás kreslit?
Od dětství jsem rád kreslil, ale nikdy mě nenapadlo, že bych se mu více věnoval. Na sklářské škole bylo možné tento můj zájem využít. Byl jsem zařazen do oddělení malby na sklo a mohu říci, že mě tato specializace velice zaujala.

Čím jste se zabýval po ukončení střední školy?
Po maturitě jsem o dalším studiu neuvažoval. Byl jsem přidělen do sklárny Moser v Karlových Varech. Tenkrát

nebylo možné si vybrat kam kdo chtěl. Dostal jsem umístěnku a musel jít, kam mě škola poslala. To už si dnes nikdo nedovede představit. Moc se mi nechtělo, mé přání bylo jiné. Velmi brzy jsem ale zjistil, že to pro mne byla ta nejlepší příležitost. A myslím si to stále. Sklárna Moser byla a dodnes je zajímavá firma a Karlovy Vary byly a dodnes jsou krásné město. Mohl jsem tam rozvíjet svůj další zájem, a to sport. Věnoval jsem se atletice a hrál basket. Dokonce jsme vyhráli druhou ligu, což byla v té době pro takové město událost.

A vaše další studia?
Ve volných chvílích jsem se hodně věnoval kreslení a začal uvažovat o dalším studiu. Napodruhé jsem udělal zkoušky na VŠUP do atelieru prof. Stanislava Libenského. Od firmy Moser jsem dostal stipendium, což nebylo tehdy běžné.

Jak jste se dostal ke studiu na Royal College of Art v Londýně?
Toto považuji za další z řady náhod ve svém životě. V roce 1968 jsem měl možnost jet o prázdninách do Londýna. Právě v té době nás napadla vojska Varšavské smlouvy. Ve světě se zvedla vlna solidarity s naší zemí. Dostal jsem nabídku z této školy, zda na ní nechci studovat. Zajistili mi i stipendium. Nabídky jsem využil a tříleté studium ukončil diplomem M. Des. R. C. A.

Původně jste se tam věnoval vitrážím, čím si vás získala sklářská píšťala?
Do experimentálního ateliéru prof. Clarka, kde byly i vitráže, jsem byl přidělen a zkoušel je dělat. Protože mě stále lákalo foukání, přeřadili mě do ateliéru keramiky a skla lorda Queensberyho a Samuela Hermana.

Co vám tyto školy daly a čím se lišily?
Na škole v Praze byl přístup k výuce spíše akademický. Větší část se zaměřovala na kreslení a malování, menší na práci se sklem. Orientace na kreslení se může zdát nadbytečná, ale já osobně si myslím, že to tak dalece pravda není. Vliv profesora Libenského byl velký. On byl výjimečná osobnost, z lidského hlediska přímo fenomenální. Uměl studenty nadchnout a pozitivně ovlivnit. V zahraničí byl velmi uznávaný, ale bral to úplně normálně a přirozeně.

Na škole v Londýně se pracovalo především se sklem. Nic, co by mohlo být nadbytečné, tam nedělali. Více než teorií se zabývali praxí. Naučil jsem se pracovat se sklářskou píšťalou a to mě hodně bavilo. Celkově to byl pro mne velký přínos. Zdokonalil jsem se v angličtině, poznal život v opravdovém velkoměstě a naučil se samostatnosti. Škola byla zajímavá i tím, že byla úplně jiná než ta pražská.

Jste znám jako jeden z mála sklářských výtvarníků, který to „umí s píšťalou“. Je to pro vás výhoda?
Ano, je to pro mne výhodné. Foukání mě baví, mám pocit, jako by bylo určeno přímo pro mne. Je hodně možností, jak sklo zpracovávat, mně ale nejvíce vyhovuje tento tradiční způsob. Také proto, že si hodně věcí mohu udělat sám. Ze začátku jsem měl problémy i s menšími tvary, postupně pro mne nebylo nic dost velké.

Máte svá oblíbená témata?
Témata vyplynula postupně jak jsem získával zručnost. Foukání je ale limitované, jak do velikosti, tak do hmotnosti a nedá se překročit. Začínal jsem zoomorfními tvary a později, po získání větších zkušeností, přišly na řadu figury.

Myslíte ony slavné dlouhonohé dámy?
Ano, je to také tím, že jsme na škole hodně kreslili figury. Jsou samozřejmě symbolické, torzovité, protože ze skla nejdou udělat všechny detaily. Zjistil jsem, že mohu dělat figury i hodně velké. Postup je stejný jako při realizaci menších plastik, ale vše se musí stihnout za stejně dlouhou, či lépe řečeno krátkou dobu, protože sklo tuhne dost rychle.

Jaká byla cesta od těchto figur k obřím monumentům?
Postupně jsem své dámy vylepšoval a zdokonaloval, až jsem vyčerpal všechny možnosti, jak dělat věci v jednom tahu, neboli „a la prima“. Začal jsem přemýšlet jak dál, až jsem přišel na způsob, jak skládat a spojovat skleněné plastiky z jednotlivých částí až do monumentálních rozměrů.

Co vy a malba? Nejsou to jen sklářské skicy, ale rovnocenná umělecká tvorba.
Myslím, že to vychází z mé povahy. Začínal jsem jako sklářský výtvarník, ale velice brzy jsem totéž, o co se snažím ve skle, začal kreslit a malovat. Vznikaly skicy, kresby, grafiky, obrazy. Vše se jakoby doplňuje. Malování je pro mne snazší a velmi mě baví. V mé malbě je tedy hodně z malby sklářské, ve které využívám různé materiály i techniky – smalty, kovy, reliéfní linky, barvy a pod. Tím se mi otevírají neustále nové možnosti tvorby.

Pracoval jste dlouhá léta jako designér pro firmy jako Moser, Crystalex, ÚBOK. Čím je pro vás tento druh sklářské produkce?
Ze začátku to byla součást mého povolání, protože jsem pracoval ve sklárně jako kreslič a designér. Tímto způsobem jsem začínal. Mně to nepřipadalo druhořadé, právě naopak. Mé návrhy mají určitou úroveň a prodávají se. Takže ta práce má smysl. Díky této činnosti jsem se dostal do mnoha skláren a mohl si vyzkoušet různé technologie. Mohu říci, že práci ve sklárně znám dobře.

Co pro vás znamenalo stát u zrodu sklárny B.A.G. ve Vsetíně?
To byla fenomenální záležitost. Byla to iniciativa skupiny lidí ze Vsetína, kteří měli možnost založit sklárnu na zelené louce. Pro mne byla takováto příležitost velkou výzvou. Začali jsme dělat věci jiné barevností i tvarem a byli jsme najednou nepřehlédnutelní. Naše sklo se prodávalo dobře téměř po celém světě. Spojení se slavnou muránskou sklárnou se však nevyplatilo, firma B.A.G. zanikla. Ale i tak to pro mne byla zajímavá zkušenost. Vždyť tady mají sklárny alespoň stoletou tradici, mají základ svých výrobků a jen občas něco trochu obmění. A najednou jsem měl téměř volnou ruku a ono to fungovalo.

Jak se dostane výtvarník k takovým zakázkám, jako byly Skleněné květy a Hořící keř pro hotel v Šanghaji.
Jednoduše, stačí se zúčastnit konkurzu a vyhrát, což se mi povedlo. Ale tak jednoduché to zase nebylo. Musel jsem předložit hodně návrhů. Vybrána byla červenožlutá plastika s názvem „Hořící keř“. Zhotovena byla v Čechách a skládá se ze šesti set dílů a je vysoká čtyři metry. Kromě toho jsem pro tento hotel vytvořil ještě několik plastik květů o průměru téměř dva metry.

Ve svých začátcích jste měl možnost být na studijních pobytech v Anglii, Holandsku, Itálii, Skotsku. Jaké to je, když teď přednášíte studentům doma i v zahraničí?
Učit mě baví. Přednáším na sklářských letních kurzech téměř po celém světě. Rád sleduji nadšení, s kterým studenti tvoří. Učím také na sklářské škole ve Valašském Meziříčí.

Jaký máte názor na sklářská sympozia?
Hodnotím je pozitivně, protože jsou součástí určitého mediálního prostoru. Rozšiřuje se tím povědomí o sklářské tvorbě. A v neposlední řadě , když pomineme možnost setkávání a konfrontace výtvarných postupů mezi jednotlivými účastníky, vzniká řada originálních a pozoruhodných děl. Vím, o čem mluvím, pravidelně se účastním sympozia IGS v Novém Boru a mohu to posoudit. Proto je mi tak trochu líto, že u nás pro tato díla není většinou odpovídající začlenění do míst, kde by se s nimi mohli lidé setkávat. Že se zatím těžko nacházejí třeba instituce, které by tyto plastiky umístily do svých interiérů a o specializované sbírce současného skla si zatím můžeme jen nechat zdát. Ale chci věřit, že i toto se jednou změní.

Děkuji za rozhovor.

text by PhDr. Jaroslav Lunga and PhDr. Jaroslav Vančát (CZ),
abbreviated by Jill Campion (GB) / photos archive of authors

Eva Vlčková and Petr Vlček

Ones to watch

Eva Vlčková / **Neo i.**
h. 25 cm / 2000

Petr Vlček / **Soul**
h. 79 cm / 2002

Another wife and husband team now beginning to make waves on the international glass scene are Eva Vlčková and Petr Vlček. Their work is attracting an increasing number of collectors – in fact they were the best selling artists at Studio Glass Gallery in 2001 and 2003.

Eva created her first molten sculpture, *Chalice*, in 1991 when she was still a student. It won the Bavarian State Prize and was bought by the Museum of Glass and Jewellery in Jablonec nad Nisou. Her second work, produced for her graduation in 1993, was purchased by the North Bohemian Museum in Liberec. An impressive start for an impressive artist.

Eva is very much the modern artist – she expresses herself for herself, not for her audience. However, most people would probably agree that her complex labyrinths evoke mystery, with their architectural elements and peepholes through which light radiates. Eva has developed her own unique technique to create these, through which light captured in the hollows of her sculptures can be observed.

***Aztec Camera* (2,950 GBP), *Neo* (2,750 GBP) and *Aero* (950 GBP), are tightly constructed works in which the apparently random holes are in fact very precisely placed in order to create colour, shade and depth within the structure. And as the light varies, so do the colours.**

In *Shield* (7,500 GBP) just under a metre high and probably her most accomplished work to date, Eva plays with density and thickness to bring the glass to life. While the influences of Libenský are clearly visible, this is very much her own work. "I like the way pure geometry is concealed in architecture – the circle, the square – I find it fascinating the way these shapes behave and interplay. This is something I have discovered through my work."

Anyone familiar with Petr's work will not be surprised to learn that he is an accomplished sculptor. The glass forms he creates have volume and looking at them it is easy to imagine them in bronze – in fact, he often creates a work in each medium from the same model.

Africa, Asia and cubism influences are apparent throughout his work, prime examples being *Soul* (2,100 GBP) and *Woman* (2,200 GBP) from his African masks series.

Eva and Petr are exclusively represented in the UK by the Studio Glass Gallery.

Studio Glass Gallery exkluzivně zastupuje Evu a Petra Vlčkovi ve Velké Británii.

Pod drobnohledem Eva Vlčková a Petr Vlček

Eva Vlčková a Petr Vlček jsou dalším manželským párem, který se začíná prosazovat na mezinárodní scéně sklářských výtvarníků. Jejich dílo přitahuje stále rostoucí řady sběratelů – ve skutečnosti se jedná o nejprodávanější výtvarníky londýnské galerie Studio Glass Gallery v letech 2001 a 2003.

Svou první tavenou plastiku *Pohár* vytvořila Eva Vlčková v roce 1991 ještě jako studentka, získala za ní v Mnichově Státní cenu Bavorska a následně ji zakoupilo Muzeum skla a bižuterie v Jablonci nad Nisou. Její v pořadí druhou práci, s níž v roce 1993 absolvovala, zakoupilo Severočeské muzeum v Liberci.

Z vnějšího pohledu jistě slibný začátek. Co je však obsahem jejích prací? Je to totiž výklad díla, s čím je potíž, jednak s tím, co je pro moderní umění příznačné, tedy to, že umělci sami stali se vykladači svého díla, a pak, že způsob kritického hodnocení poměrně jasně odráží jak dalece dílo kritikovi konvenuje.

Jsou to paradoxně sběratelé, lidé nejrůznějších profesí, vzdělání a vkusu, kteří dnes svým zájmem určují podobu skleněné plastiky. A co vidí oko sběratele na pracích Evy Vlčkové? Možná určitou návaznost na britské sochařství let padesátých. Komplikované labyrinty, které autorka vytváří, evokují tajemství, vypnutá žebra, prvky architektury a perforované průzory září světlem, které už neprochází pouze sklem, onou podivnou matérií, která jediná dokáže přijmout světlo. Své objekty modeluje Eva Vlčková nejprve z hlíny a jelikož nepoužívá metodu ztraceného vosku, jednotlivé části odlévá ze sádry, opět je skládá, uzavírá a následně vzniklé vnitřní prostory perforuje a pozoruje světlo chycené v dutinách objektu – během tohoto postupu objekt stále ještě mění svou podobu. Existuje značné množství kreseb, které by vydaly na samostatnou výstavu, jedna kresba je pak předlohou pro skleněný model, řada těchto bozzet se zvětšení nedočká a zůstane jen malým potěšením. Penzum práce potřebné ke vzniku každé z věcí lze snadno snížit, většinu návrhů by řešil stejně dobře i nízký reliéf (ve kterém se koneckonců většina produkce taveného skla odehrává a je chybně označován za plastiku), ale je to tvůrčí činnost, která autorku baví a uspokojuje, ona sama oddaluje okamžik, kdy se dílo stává definitivním.

Camera, *Neo*, *Aero* jsou precizně zbudované stavby, kdy hmota svými průduchy dýchá, skleněný aircondition filtruje světlo dovnitř a ven. Je *Camera* dávný zaměřovací systém, nebo jen pouhý výsledek eroze? Či snad obydlí termitů? Ano, připomíná to africké termití stavby, v nichž nacházíme logiku a systém. Romantický výklad? Ale ne. Pozorujte ulity, opuštěné schrány, které poté co splnily svůj účel, zůstávají nadále krásné, poté co prozkoumáte okem ty tenké a pevné úkryty, přiložte ucho a poslouchejte, uslyšíte co tu bylo dávno před námi…

Petr Vlček je školením designér, designérský přístup uplatňuje i ve své volné tvorbě. V něm realizace není rostoucí proces v samotném definitivním materiálu, postupně vyrovnávající formu a obsah, prostředky a výraz. Vlastní tvůrčí proces designu probíhá jako fáze přípravy, často v jiném médiu než konečný produkt (v kresbě, malbě, model z jiného materiálu) a definitivnímu materiálu je nutno pro daný účel vtisknout takřka demiurgicky tvar (nad nímž realizátor designu nesmí váhat, ale musí jej být schopen zvládnout již poměrně rutinním, ekonomickým způsobem). Vlčkova tvorba se proto odehrávala především jako hledání optimálního tvaru, jeho precizace, často za pomoci hledání modulových zákonitostí měřením.

Pátrání po duchu dneška vneslo do Vlčkovy práce postmodernistické náměty, avšak onen propoziční přístup dodal velmi pečlivé zkoumání proporcí nikoli již za účelem jejich dokonalejší vizuální povahy, ale za účelem jakéhosi energetického vyzařování, které se nechá jistými tvary, předestřenými oku, vyvolat. Tak se již dostal za hranice, odhalené průkopníky postmodernismu, kteří tyto znaky sledují především v jejich sociálním významu, jakkoli to je sociální kvalita s velmi dlouhou časovou či stylovou distancí. Vlček se oproti tomu odvolává psychofyzickým úrovním subjektu, k vrstvě, která je ukryta ještě hlouběji ve směru, jímž se vydali průkopníci v postmodernismu. Postupuje k vrstvě vnímání, která má zvláštní citlivost k symetrii, uzavřenosti tvaru, rovnoběžnosti, cykličnosti, oblosti. A tak, přestože v rámci nastoupeného stylu také ještě někdy používá názvů z obecnější úrovně lidské zkušenosti, Petr Vlček komunikuje především s těmito hlubšími úrovněmi a doplňuje tak náš rejstřík vnímání reality o pocity, které jsme v průběhu civilizování se začali považovat za podružné, až jsme k nim citlivost ztratili.

Mnohé z těchto děl realizuje Petr Vlček také ve skle. Jestliže v původním konceptu je původní materiál upozaděn, protože požadované proporcionality a světel v lomených plochách dosahuje leckterý materiál, sklo jako médium vnáší do těchto tvarů nový kontrast. Světelná ohniska, do nichž se magicky generované tvary dostávají, nedokáže s nimi patrně samo basální vnímání již sloučit a vedou spíše k oscilaci obou významů, což je živná půda pro racionálnější, symbolický výklad. Naopak ve svých temných místech vyvolávají světelné objekty senzibilitu jak k textuře jejich povrchu, tak také k předpokládanému jadernému „tajuplnému magickému nitru“ (Rous). Ve svém celkovém účinu jsou pak paradoxně zemitější, přístupnější komplexnějšímu, profánnějšímu způsobu vnímání, než ony pouze „ideální“ obsahy původních děl.

Eva Vlčková / **Aero**
h. 25 cm / 2003
Petr Vlček / **Mask with snake**
h. 80 cm / 1996
Eva Vlčková / **Aztec Camera**
h. 20 cm / 2002
Petr Vlček / **Violet Mask**
h. 85 cm / 1997
Eva Vlčková / **Shield**
h. 85 cm / 2003
Petr Vlček / **Woman**
h. 48 cm / 1991

Retrospective for Roubíček and Roubíčková

text by PhDr.Jiří Šetlík (CZ), abbreviated by Jill Campion (GB) / photos archive of Roubíček's

A recent retrospective of René Roubíček's and Miluše Roubíčková's work confirmed their undisputable position at the forefront of the modern Czech glass art movement and clearly demonstrated the influence they have had on glass art worldwide.

The exhibition, held at the Museum of Decorative Arts in Prague and part of the Masters of European Glass series, show-cased an impressive range of work, leaving visitors in no doubt as to the significant contribution both artists have made to the revival of Czech glass art in the late 20th century. Photographs, models and a video showing how Roubíček works on his complemented sculptures, installed on both floors of the exhibition hall.

The couple met when Roubíček was studying as a post-graduate under Josef Kaplický, at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague, where Miluše was also studying. They belong to the generation that lived through the German occupation of Czechoslovakia and the Second World War. When Czechoslovakia regained its independence, it had to make up for lost time and address the practical tasks of rebuilding its cultural and economic life. However, the nationalised glass industry rejected the innovative designs and approach proposed by artists such as René, Miluše and others who had studied under Professor Jaroslav Holeček, also at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague. In spite of this, René continued to develop his groundbreaking designs in his own studio and while teaching at the professional glass-making school in Kamenický Šenov.

Both artists explored, in their different ways, just how far it is possible to take glass in terms not only of design, but also of autonomous sculpture. While Miluše worked on a smaller scale, René often collaborated with architects, designing pieces for a particular space, using the transparency of glass to contribute to the space as a whole. He was fascinated by how glass can be used monumentally to work symbiotically with the architecture. The ideal opportunity to express this occurred when he was commissioned to present contemporary glass in the Czech pavilion at Expo 58 in Brussels. His composition, entitled *Glass-matter-form-expression*, won critical acclaim. Following Expo 58, he received numerous commissions at home and abroad, and also contributed to the Czech exhibits at Expo 67 in Montreal and Expo 70 in Osaka.

René and Miluše's work shows their tremendous respect for traditional glass-making techniques, such as the techniques used to shape the glass and its treatment both when hot (shaping and decorating forms) and cold (cutting, engraving, sand-blasting, etching, etc).

Importantly, both have the ability to think sculpturally which, combined with their powerful imaginations, is evident in the way they use transparency, reflections and shades of colour.

René and Miluše have very different styles. Nowhere is this more apparent than in their respective work on heads, made using the same cast. René used blown glass to create abstract heads like trees in the wind, or water flowing and spraying, or again frozen icicles and floating clouds.

In contrast, Miluše created a series of huge balls, braided with threads of pure or stained glass, representing coloured worlds. The result is works so completely different that it is difficult to believe that they were actually made using the same form.

Miluše's poetic vision pervades her work, characterised by her motifs representing everyday life. Her cakes, trays with fruit or candies and lollipops, ice-cream sundaes, jam jars, boxes, sacks and bags depict domesticity indoors, while flowers and canes, sometimes set into concrete walls, take us out into the garden.

Music and rhythm has an enormous influence on René's work – a sense of music permeates the structure of many of his works and, particularly in small-scale works, in how he uses colour. And it is clearly evident in his stained glass still-lifes, featuring woodwind instruments, particularly clarinets.

In recent years, René has explored construction in general and columns in particular. For instance, he sets sheet of pure glass set at a specific angle to the base of a column and then intersects it with elongated drops or funnels of stained glass. He has also played with the many and varied reflections off glass pyramids.

The exhibition was a deserved tribute to a couple whose work is represented in major museums and private collections around the world and who have influenced and inspired the younger generations of Czech glass artists.

Works by René Roubíček and Miluše Roubíčková are currently on show at the Studio Glass Gallery, London.

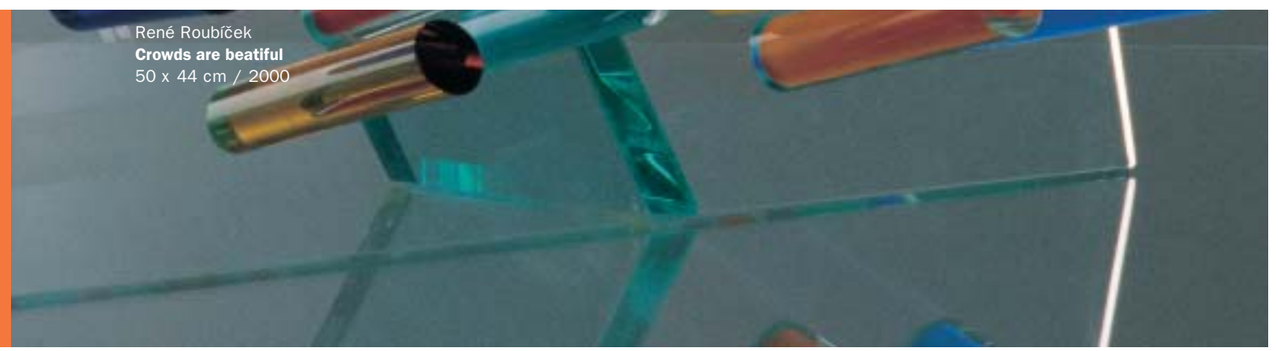

René Roubíček
Crowds are beatiful
50 x 44 cm / 2000

Retrospektiva díla Reného a Miluše Roubíčkových

Miluše Roubíčková
Red Ball
ø 40 cm / 2001

Nedávná retrospektiva díla Reného a Miluše Roubíčkových potvrdila jejich nezpochybnitelnou vůdčí pozici v rámci hnutí českého uměleckého skla a jasně demonstrovala vliv, který mají na sklářské výtvarné umění po celém světě.

Uměleckoprůmyslové museum v Praze zpřístupnilo retrospektivní výběr ze životního díla Reného a Miluše Roubíčkových. Jejich výstava, zařazená do cyklu expozic „Mistři evropského sklářství“, byla ústřední akcí muzea pro období od června do září a stala se kulturní událostí loňského pražského léta. Přehledná instalace v obou podlažích výstavního sálu je doplněna fotografickou dokumentací, modely a poutavým videoprogramem (o vzniku jedné z Roubíčkových skleněných plastik). Prohlídka expozice a zastavení u jednotlivých objektů užitkových či skleněných plastik přináší pocit radosti z vykonaného díla. Vnímáno ve vzájemných souvislostech vypovídá o shodách a rozdílnostech uměleckého přístupu každého z autorů. Retrospektiva poskytuje zároveň širší pohled na podstatný a v mnohém základní přínos, kterým oba umělci přispěli od druhé poloviny 20. století k renesanci českého sklářského díla. Jako neméně závažný se jeví důsledky ryze výtvarného přístupu ke sklu u každého z nich, který ovlivnil netoliko novodobý vývoj oboru a navíc obohatil výrazové možnosti umění světa přítomnosti.

Oba umělci patří ke generaci, jejíž nástup zdržely ponižující podmínky po násilné okupaci českých zemí Velkoněmeckou říší a roky druhé světové války. Sotva byla Československu navrácena samostatnost, musela dohánět ztracený čas a mnohdy plnit praktické úkoly obnovy kulturního a hospodářského života. Očekávalo se, že příslušníci této vrstvy, připravení ke kultivaci sklářského umění studiem v ateliéru profesora Jaroslava Holečka na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze, doplní své vzdělání a zároveň prospějí regeneraci sklářského průmyslu oživením ochromené výroby a výchovou zdatných sklářských řemeslníků. Nebyly to jen lákavé perspektivy, ale i odpovědnost, které přivedly dozrávající umělce do pohraničních oblastí, v nichž byla většina skláren i s nimi spjatých odborných škol. Většina z nich byla zaujata myšlenkou, jakým způsobem by se jim podařilo obohatit podobu českého skla a inovovat jeho tvarosloví. Pokud se týkalo designu skleněných souborů, jevilo se jim příkladné funkcionalistické pojetí, prvořadě měli ovšem na zřeteli vyvázání sklářského odvětví z pout během staletí vžitých tradic. Navzdory předpokladům se k jejich návrhům obrátil zády zestátněný sklářský průmysl. Nestál o inovaci zavedené výroby a dal přednost sériím užitkového skla v konvenčních formách. Roubíček se přesto nevzdal úsilí o uměleckou tvorbu ve skle. Mohl se jí však věnovat jen ve svém ateliéru a zčásti jako pedagog na odborné škole v Kamenickém Šenově. Spolu se svými vrstevníky uvažoval o založení společného ateliéru, v němž by bez závislosti na renomovaných dílnách mohli mladí sklářští výtvarníci tříbit charakter tvarů skla a pečovat o osobitost jejich výrazu a oduševnělost stylu. Nepřízeň okolností zabránila projekt uskutečnit. Neúnavný Roubíček nalezl přesto pro své tvůrčí záměry pochopení zkušených sklářů a brzy též účinnou podporu u historika a teoretika skla Karla Hetteše. Netrvalo dlouho než přibyl do okruhu jeho příznivců také malíř Jan Kotík, jehož avantgardnímu projevu nepřála vládnoucí ideologie. Porozuměli si ve vztahu k tvarování skla, jemuž se Kotík jeden čas věnoval při zpracování hutnického skla v provozu Beránkovy sklárny, kdy mohl uplatňovat nefigurativní výrazové prostředky. Zmíněná přátelství usnadnila Roubíčkovu cestu k novému výrazu skla. Prospělo mu konečně i postgraduální studium v ateliéru Josefa Kaplického na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. U jmenovaného profesora ostatně absolvovala jeho budoucí žena Miluše.

V dvojici si každý po svém zkoušeli, nakolik unese sklo vedle designérských návrhů také nároky samostatné výtvarné disciplíny vytvářením objektů sochařské povahy. Pokud se v nich Miluše držela komorního měřítka, René navázal spolupráci s architekty, při níž se tvar musel vyrovnávat s prostorem a k tomu využít vlastností transparentní hmoty. Nešlo mu o nové pojetí vitrají, nýbrž o skleněné plastiky, jež by se v monumentálních rozměrech uplatnily v organismu architektury. Ideální příležitost pro jeho umělecké směřování se mu naskytla ve chvíli, kdy byl pověřen ujmout se prezentace soudobého skla v československém pavilonu na Světové výstavě v Bruselu (1958). Vytvořil environmentální kompozici „Sklo-hmota-tvar-výraz“, jejímž středem byly bloky ručně tvarovaného litého skla, obklopené exponáty užitkového skla. Ocenění světovou porotou ho povzbudilo. V příští práci se osvědčil v celé řadě prostorových skladeb, určených architektuře doma i ve světě, mimo jiné i v následujících československých expozicích na světových výstavách v Montrealu (1967) a v Ósace (1970). Navykl si na týmovou spolupráci s mistry v huti. Právě při ní se mu dařilo ustálit výchozí tvářnost tekoucí hmoty skla během jeho chladnutí. Autorovým osobním cílem bylo zachovat jí charakteristické rysy, korespondující s okolím přírody.

Podstatnou předností práce Reného a Miluše Roubíčkových je respekt k tradičním sklářským technikám jak v používání osvědčených nástrojů při modelování skloviny, tak při jejím zpracování za tepla (tvarováním a dekorováním formy v huti) i za studena (broušením, rytím, pískováním, leptáním apod.). Oběma se stalo vlastní sochařské myšlení, které v souhře s představivostí obohacuje plastiku o speciální dimenze: účinek průhlednosti, optické reflexy a tón barvy. Vzájemně ctí odlišnost zvolených výtvarných přístupů i postupů. U Miluše je zřetelně patrná lyrická poloha jejího poetického vidění. Vyzdvihla jako nosné téma svého

projevu motivy z každodenního běhu života. Její bábovky, podnosy s ovocem či bonbony, lízátka i poháry se zmrzlinou, lahve zavařeniny, krabičky, pytle a pytlíky jsou ozvěnou našich kroků v intimitě domácnosti. Kytky, hole a další náměty až ke střepům, zalitým do betonových úseků zdí nás zavádějí ke chvílím, které trávíme na zahradě. Umění Miluše Roubíčkové je úsměvné díky spontánní hravosti a také laskavé, neboť z něj vyzařuje důvěra v životadárné síly hájemství lidského soukromí. Konotací celku každé skladby s výmluvnými detaily potěší smyslové vjemy a duši přináší klid. Uměleckou transfigurací obyčejných předmětů, jimiž jsme obklopeni, vrací do vědomí příjemný pocit z prostředí, v němž se pohybujeme. Z uvedených důvodů je mylné, odvozovat polohu její tvorbu od impulzů pop-artu, který se vysmívá zbožňování předmětného světa v konzumní společnosti a nastavuje jí zrcadlo trpké ironie.

Na tvůrčí rovině se Miluše setkala se svým mužem při analogickém zpracování námětu hlavy. Využila stejné formy, do níž byl tvar vyfouknut. Formovala jej však odlišně naznačeným pohybem a zvláště nálepy na jeho objemu, které vyznívají ve prospěch lyrického výrazu. Rozdíly v interpretaci společného námětu doložily autorčinu tvůrčí nezávislost, kterou znovu potvrzuje její aktuální tvorba. Z výchozí kulaté formy sklářské bubliny, opřádané nitěmi z čirého nebo barevného skla, vytvořila sérii obřích klubek. Představují mnohoznačné barevné světy, které jsou metaforickou nápovědí labyrintu myšlenek a pocitů. Pro René Roubíčka se model hlav stal důvodem k abstrakci tvaru. Navzdory jeho vzdušné křehkosti klade důraz na jeho stavebnost. Odvozuje ji nejen z poznatků anatomie, ale z výchozí inspirace jevy přírody. Je jejím oddaným pozorovatelem, když z ní čerpá motivy přírodního dění, ovládaného živly, v monumentálních skladbách pro architekturu. Připomínají stromy ve větru, proudící a rozstřikující se vodu, zamrzlé krápníky a také plující oblaka. Oslovují vjem nečekaným spojením naturálních elementů s tušenou energií čirého skla a jím vyvolaným dialogem s okolním prostorem. Analogický princip použil umělec v zavěšených lustrech z tyčoviny, u nichž počítá s účinkem světelných proměn nebo ve fontánách, které nabízejí strůjné soužití modelovaného skla s tryskem vody. Nelze ovšem pominout nedílnou vlastnost Reného výtvarného myšlení, jímž je jeho cit pro hudebnost a rytmus. Zdědil ho po otci a lásku ke klasické hudbě rozšířil v duchu přítomnosti obdivem k jazzu. Skládá mu hold v zátiších z barevného skla, ve kterých se setkávají podoby dechových nástrojů, najmě klarinetů. Hudebnost prostupuje stavbu forem a rozeznívá se v barevných akordech jeho komorních kompozic. Ovládla i klenutí objemu a dutiny variantních forem na náměty částí ženského těla – jemně jimi ironizuje módní vlnobití dneška. Z celého Roubíčkova díla vystupuje do popředí umělcova obraznost. Okouzlení tekutou hmotou skla, pro které nalezl formy v kompozicích do náročných dimenzí prostoru, ho v posledních letech vyzvalo, aby s ohledem na skladebnost tvarů bral v potaz též výchozí konstruktivní myšlení. Mnohé mu naznačily formy vztyčených sloupů, jejichž patky srůstají s půdou. Poté zvolil jako scelující prvek plochu z čirého skla ve vhodném náklonu, kterou protínají protáhlé kapky či trychtýře ze skla barevného. Ze zabroušených desek staví své pyramidy, v těle prořezané pro přijímání světelných reflexů nebo je využívá v podobě základny pro plastické kreace z odštěpků tabulového skla. Těžisko výrazu se přesunulo do významové roviny zvolených úhlů geometrické osnovy konstrukce, vůči níž působí kontrastně neklidná tříšť skleněných zlomků. Komorní měřítko zmíněných skladeb nepopírá jejich monumentální rozvrh.

Přehlídka životního díla Reného a Miluše Roubíčkových stvrzuje nezpochybnitelné postavení obou umělců ve vývoji novodobého českého skla a zároveň vliv jejich tvůrčí invence na sklářské umění v zahraničí. Jak bylo pověděno, nelze si bez jejich přínosu dobře představit mnohohlas výtvarné kultury světa naší přítomnosti. Není ostatně náhodný trvalý zájem o zastoupení jejich tvorby ve veřejných muzeích i soukromých sbírkách v Evropě, Americe i Japonsku. Z různých míst uvedených oblastí přicházejí stále žádosti o uspořádání jejich výstav, případně výzvy k realizacím v architektuře, adresované Roubíčkovi. Jen na okraj instalace výstavy lze s lítostí konstatovat, že byli návštěvníci ochuzeni o seznámení s kresbami obou umělců, které jsou záznamem prvotních tvůrčích nápadů a přitom svědectvím suverénnosti jejich kreslířského vyjadřování. Uvedená připomínka však nic neubírá velkoleposti expozice a uvážlivosti souhrnného výběru z díla Roubíčkových.

Práce Reného a Miluše Roubíčkových jsou v současné době vystaveny v londýnské galerii Studio Glass Gallery.

René Roubíček
Jazz Parade
65 – 85 cm / 1985

Connective Realities

text by Zafar Iqbal / photos archive of authors

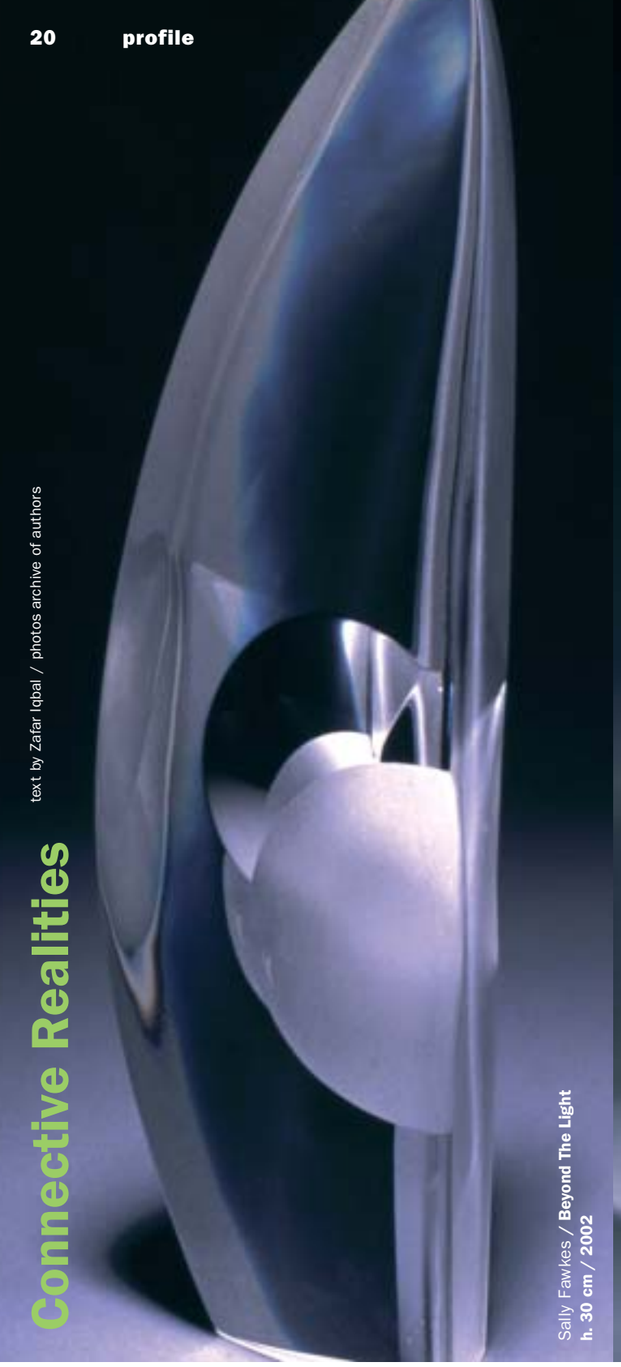

Sally Fawkes / **Beyond The Light**
h. 30 cm / 2002

Richard Jackson / **Final Carrier Forgotten**
h. 33 cm / 2003

Connective Realities at the Studio Glass Gallery, featuring the work of Sally Fawkes and Richard Jackson, promises to be both engaging and challenging.

Looking at the work of Sally Fawkes and Richard Jackson it is impossible not to see the connection: their works deal with contemporary concerns and similar issues, both rely heavily on instinct when working and both are skilled at devising and mastering complex glass-making techniques. Hardly surprising, then, to discover that they are married and share a studio. Yet, they are not a husband and wife team: they are both artists in their own right.

Lively, rhythmic and refreshing are the words which best describe Sally's works. In the five years since she graduated from Surrey Institute of Art and Design, Sally has devised an original combination of simple yet ingenious casting, polishing and cutting techniques. She relies heavily on instinct, focusing on creating living spaces within glass, exploring the metaphorical possibilities of spaces. For instance, *Engaging Significance* is a strong standing spire of mirrored glass grounded by sculpted bronze. The piece expresses the over-powering sensations of certain situations where focus on the reason for being may be lost or hidden. You need time to circle the piece, find a way inside it and engage with its various aspects.

Her approach to form stems from the idea of resolving the conflict between what is man-made and what is organic. *Ephemeral Realities II* takes the hemisphere, together with its universal connotations of vessel. She has transformed the space, initially by the natural flow of glass, then by machined divisions. Around it she has made layers of spontaneous, rhythmical marks and glimpses of reflected mirror. When you move around the piece you have the impression of being kept at arms length from reality.

She sees the spaces she creates as volumes energised by trapped light that draws us in. She uses trademark mirrored planes to add luminosity to the body of the glass, which she then coats in soft black lacquer sheen. "The Latin for mirror is *speculum*, which gives us the word *OEspeculate*. For me a mirror is more than a reflection – it is an opening onto a whole new world, a way of being part of another dimension."

"I feel we have the best of both worlds", says Richard. "We work in different ways, on different pieces, but it is great having someone there who is on the same wavelength and who is honest and constructive. We talk constantly about all aspects of our work; we discuss where we get our inspiration, we question each others reasoning and why a work is developing in a particular way; we critique individual pieces and series of work. Some days we talk a lot, others we spend working in quiet isolation within the same space."

Richard's sculptures in contrast, rely on the development of the form to make the initial statement, then the mark making to draw you deeper into the piece. The form is the signifier, with layers of meaning expressed by changes of plane, razor sharp edges, perfect curves and lines which define the statement. In the series *Are You Brave Enough*, the form and the sharp cutting edges signify a moving forward and the confrontation of personal difficulties. He is challenging his established views and beliefs with the strength of his own convictions.

His intuitive and supremely confident final stage of carving into parts of the glass gives the sculpture an entirely different quality, making it almost iceberg-like. "For me this is the breathing of life and feeling into an object," he explains. The combination of channels and hollows, with their texture and rough edges worked sometimes in harmony, sometimes in conflict.

He finds his inspiration both in his personal experiences and events of broader political and global significance. He explores the world and human condition, creating abstract sculptures of issues such as communication, truth and deception, the perfect and imperfect, harmony and conflict.

Connective Realities
4 March – 30 April 2004 / The Studio Glass Gallery

Sally Fawkes / Born London 1968
***1987 – 88* Foundation Course, Southend College**
***1995 – 98* BA (Hons) 3D Design Glass, Surrey institute of Art and Design**
***1998* Colour and Form Masterclass with Meike Groot and Richard Price, Northlands Creative Glass, Caithness Scotland**
***1998 – 2000* Studio Assistant, Colin Reid Glass**
***1999* Tutor, BA Ceramics and Glass, Bucks. Chilterns University College**
***2001* Established independent studio with Richard Jackson**
Public Collections include: Crafts Council, London
Fitzwilliam Museum, Cambridge
Solo Exhibitions:
***2002* Moments in Light, Lancaster City Museum**
***2003* The Scottish Gallery, Edinburgh**

Richard Jackson / Born London 1959
***1986 – 89* BA (Hons) 3D design – Glass, Surrey College of Art and Design**
***1991* Sculpture with Found Objects, San Francisco State University, USA**
***1998* Colour and Form – Meike Grout+Richard Price, Northlands Creative Glass**
***1991 – 93* Glass Maker, John Lewis Glass, San Francisco, USA**
***1996* Hot Glass Assistant, Baltic Sea Glass, Bornhom, Denmark**
***1995 – 98* Glass technician, Surrey Institute of Art & Design**
***1998 – 2000* Fusion Glass Designs, London, UK**
***2001* Established independent studio with Sally Fawkes, Gloucester, UK**
Solo Exhibitions:
***2003* Somewhere Between' Coudy Gallery, Newent, Glocestershire, UK**

Sally Fawkes / **Hide In The Light IV**
w. 43 cm / 2002

Richard Jackson / **Somewhere Between**
h. 58 cm / 2003

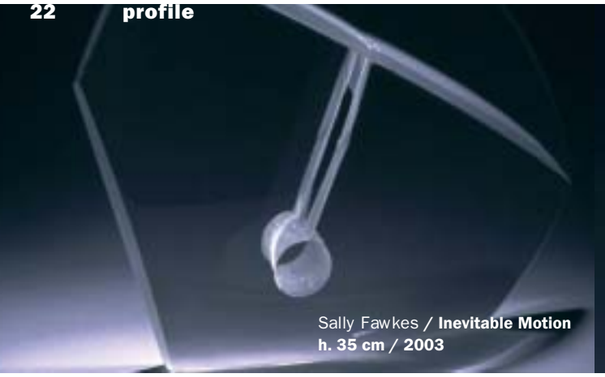

Sally Fawkes / **Inevitable Motion**
h. 35 cm / 2003

Richard Jackson / **From Past Memory**
h. 55 cm/ 2003

Sally Fawkes / Narozena v Londýně v roce 1968
1987 – 88 Základní kurz na Southend College of Technology
1995 – 98 Bakalářské studium oboru „Trojrozměrný design – sklo“ na Surrey Institute of Art and Design
1998 Kurz „Barva a forma“, Meike Groot a Richard Price, Northlands Creative Glass, Caithness Scotland
1998 – 2000 Asistentka v atelieru skla Colina Reida
1999 Studijní vedoucí bakalářského oboru „Keramika a sklo“ na Chilterns University College
2001 Společně s Richardem Jacksonem založila nezávislé studio
Zastoupena ve veřejných sbírkách: Crafts Council, London Fitzwilliam Museum, Cambridge
Samostatné výstavy: 2002 Moments in Light, Lancaster City Museum 2003 The Scottish Gallery, Edinburgh

Richard Jackson / Narozen roku 1959 v Londýně
1986 – 89 Bakalářské studium oboru „Trojrozměrný design – sklo“ na West Surrey College of Art and Design / *1991* Kurz „Plastika s nalezenými předměty“, San Francisco State University, USA
1998 Kurz „Barva a forma“, Meike Grout a Richard Price, Northlands Creative Glass
1991 – 93 Sklářská tvorba, John Lewis Glass, San Francisco, USA
1996 Asistent kurzu „Horké sklo“, Baltic Sea Glass, Bornhom, Denmark
1995 – 98 Sklářský technik na Surrey Institute of Art & Design
1998 – 2000 Designer sklářské fůze, Londýn, Velká Británie
2001 Spolu se Sally Fawkes založil nezávislé studio v Gloucesteru, Velká Británie
Samostatné výstavy: 2003 „Somewhere Between“, Coudy Gallery, Newent, Glocestershire, Velká Británie

Connective Realities (Spojité skutečnosti)

Výstava „Connective Realities“ Sally Fawkes a Richarda Jacksona v londýnské galerii Studio Glass Gallery je podmanivá a zároveň představuje výzvu.

Při pohledu na dílo Sally Fawkes a Richarda Jacksona je nemožné si nevšimnout jeho spojitosti: jejich dílo se věnuje problémům současnosti a zabývá se podobnými otázkami, oba se ve své práci spoléhají na instinkt a prokazují vynalézavost při vymýšlení a zvládání složitých sklářských technik. Těžko může tedy překvapit zjištění, že oba výtvarníci jsou manželé, kteří se dělí o společný atelier. Ale nejedná se o manželský tým; každý z nich je vlastní tvůrčí individualitou.

Živé, rytmické a osvěžující – to jsou slova, která nejlépe vystihují objekty, které vytváří Sally. V průběhu posledních pěti let, které uběhly od jejího absolutoria na Surrey Institute of Art and Design, Sally vymyslela originální kombinaci jednoduchých a přitom důmyslných technik lití, leštění a broušení skla. Hodně se spoléhá na instinkt, soustřeďuje se na vytváření živých míst ve skle a zkoumá metaforické možnosti prostorů. Například plastika *Engaging Significance (Podmanivá důležitost)* je výrazná stojící špice zrcadlícího se skla zasazená do sochařsky opracovaného bronzu. Vyjadřuje přemáhající pocit, který existuje v určitých situacích, v nichž se pátrání po smyslu existence může jevit jako zbytečné nebo mít skrytý smysl. Potřebujete čas k tomu, abyste tento objekt několikrát obešli a našli svou cestu dovnitř a mohli se tak zabývat jeho různými aspekty.

Sallyin přístup k formě vychází z myšlenky vyřešení konfliktu mezi tím, co je uměle vytvořeno, a tím, co je organické. Plastika *Ephemeral Realities II (Efemérní skutečnosti II)* má tvar hemisféry, spojené s univerzálními konotacemi nádoby. Sally tady přeměnila prostor nejdříve přirozeným tokem skla, a potom tím, že ho strojově rozdělila. Kolem něj vytvořila vrstvy spontánních, rytmických značek a pohledů odrážejících zrcadel. Když se kolem této plastiky pohybujete, máte pocit, že se nacházíte kousek od reality.

Prostor, který vytváří, vidí jako objemy naplněné energií zachyceného světla, které nás vtahuje dovnitř. Jako svou určitou signaturu používá zrcadlové plochy, zvyšující světelnost skelné masy, pokryté vrstvou černého lesklého laku. „Latinský výraz pro zrcadlo je *speculum*, z čehož je odvozeno slovo *OEspeculate*. Pro mě zrcadlo je víc než odraz; podle mě se tím otvírá úplně nový svět, způsob, jak se stát součástí úplně nového rozměru.“

„Myslím, že máme to nejlepší z obou světů,“ říká Richard. „Pracujeme rozdílnými způsoby, na různých věcech, ale přitom je skvělé tady mít někoho, komu to myslí stejně a kdo je upřímný a konstruktivní. Neustále projednáváme nejrůznější aspekty naší práce; diskutujeme o tom, kde hledat inspiraci, vzájemně si testujeme naši argumentaci a chceme vědět, proč se určité dílo vyvíjí určitým směrem; naše jednotlivé věci i cykly děl podrobujeme kritice. Někdy si hodně povídáme, jindy pracujeme v tiché izolaci stejného místa.“

Na rozdíl od Sally Richard staví své plastiky jednak na vyvinutí formy, která poskytuje prvoplánovou výpověď a jednak na značkách, které nás vtáhnou hlouběji do obsahu díla. Forma je nositelem smyslu s vrstvami významů vyjádřených změnami ploch, hranami ostrými jako břitva, perfektními křivkami a linkami, které definují tuto výpověď. V cyklu *Are You Brave Enough (Jste dost stateční?)* tvar a ostré hrany naznačují pohyb dopředu a konfrontaci osobních problémů. Silou svých vlastních přesvědčení Richard Jackson zpochybňuje vžité názory a představy.

Jeho intuitivní a vrcholně sebejisté poslední stadium při práci se sklem, kdy do jednotlivých částí skla vyřezává, dodává jeho plastikám naprosto rozdílnou kvalitu, téměř jako by se jednalo o ledovec. „Pro mě to znamená vdechnout život a cit do objektu,“ vysvětluje. Kombinace kanálů a dutin spolu s jejich texturou a neopracovanými hranami někdy harmonicky ladí, někdy se dostává do rozporu.

Svou inspiraci nachází jednak ve svých osobních zkušenostech a v událostech širšího politického a globálního významu. Zkoumá svět a lidskou existenci tvorbou abstraktní plastiky pojednávající o věcech jako komunikace, pravda a klam, dokonalé a nedokonalé, harmonie a konflikt.

Connective Realities
4. března – 30. dubna 2004 / Studio Glass Gallery

Sally Fawkes / **Sharing Divisions**
h. 36 cm / 2002

Richard Jackson / **The Paths We Make III**
h. 58 cm / 2002

text by Zafar Iqbal
photos archive of editorial

Casting Glass Technique and Expression of Glass Art II

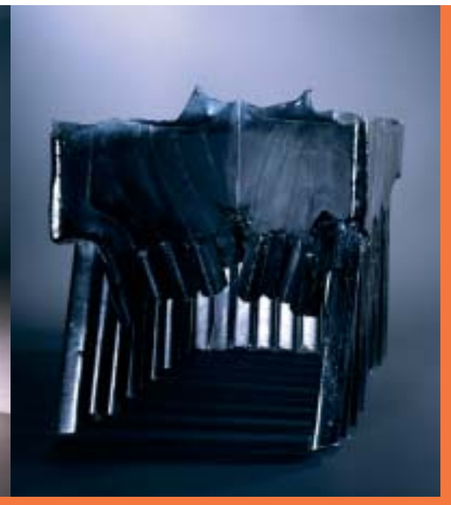

Casting is the generic name for technique to form glass in a mould. It is a long history, with early examples of works from the 8th century BC in Mesopotamia and later in Persia during the Achaemenes dynasty, in the Roman Empire and from the Warring State to the Han dynasty in China. More recently, Rene Lalique partly mechanised the process – which the Libenský's school (1963 – 87) refined, giving much greater control to the artist's casting and annealing process with the introduction of computers.

Czech artists in Japan

Leading Czech glass artists were featured prominently in a recent exhibition in Japan.

Casting Glass – technique and expression of glass art II, which was held at the Koganezaki Crystal Glass Museum, September to December 2003, explored the wide variety of styles and techniques used by artists working with cast glass.

On show were works by, among others, Finn Lynggaard, Zora Palová, Colin Reid, Ivana Šrámkova, Pavel Trnka, Bertil Vallien and Aleš Vašíček.

Among the strong Czech presence were works such as *Palace of Darkness*, a monumental dark blue crenellated sculpture by Gizela Šabóková; the classics Stanislav Libenský / Jaroslava Brychtová works *Blue Eye* and *Diagonal*; and *Night Visitor*, a post-modernist piece by Ivan Mareš.

Further information:
Minori SUGITA
(Curator/ Koganezaki Crystal Park Glass Museum)
Koganezaki Crystal Park Glass Museum
2204-3 Ugusu, Kamo-mura,
Kamo-gun, Shizuoka 410-3501, JAPAN
Tel: 0558-55-1516 Fax: 0558-55-1522
URL: http://www.kuripa.co.jp
E-mail: k-museum@kuripa.co.jp

Lití skla Technika a výraz sklářského umění II

Čeští výtvarníci v Japonsku

Nedávná výstava v Japonsku představila přední české sklářské výtvarníky.

Výstava Lití skla – technika a výraz sklářského umění II, která probíhala v Muzeu křišťálového skla Koganezaki od září do prosince 2003, byla studií rozsáhlé škály různorodých stylů a technik, které používají umělci pracující s litým sklem.

Na výstavě byly představeny například práce Finn Lynggaarda, Zory Palové, Colina Reida, Ivany Šrámkové, Pavla Trnky, Bertila Valliena a Aleše Vašíčka.

Mezi exponáty silně zastoupených českých výtvarníků bylo možno shlédnout taková díla jako *Palác temnoty*, monumentální plastiku Gizely Šabókové, dnes již klasické *Modré oko* a *Diagonálu* Stanislava Libenského a Jaroslavy Brychtové a *Nočního návštěvníka*, postmoderní plastiku Ivana Mareše.

Další informace:
Minori SUGITA
(Kurátor, Muzeum křišťálového skla Koganezaki)
Koganezaki Crystal Park Glass Museum
2204-3 Ugusu, Kamo-mura,
Kamo-gun, Shizuoka 410-3501, JAPAN
Tel: 0558-55-1516 Fax: 0558-55-1522
URL: http://www.kuripa.co.jp
E-mail: k-museum@kuripa.co.jp

Odlévání je generický název pro techniku, při které se sklo formuje ve formě. Tato technika má dlouhou historii; její nejstarší ukázky pocházejí z 8. stol. př. n. l. z Mezopotámie a Persie z období dynastie Achamainenovců (675 př.n.l. – 331 př.n.l.); používala se též v Říši římské a také i ve starověké Číně od období Válčících států (403 – 221 př.n.l.) do doby dynastie Chan (206 př.n.l – 220 n.l.). V současnosti byl tento postup částečně mechanizován Rene Laliquem.

text by Zafar Iqbal / photos archive of editorial

Studio Glass Gallery is exhibiting at Collect, the new art fair for contemporary objects, on Stand 31, Gallery B. Our stand will promote sculptures from major European glass artists including Stanislav Libenský, Miluše Roubíčková, Richard Čermák and Javier Gomez.

British artist Max Jacquard's amazingly delicate and critically acclaimed *Wicker Man* and Eva Vlček's dramatic shield are among the major new works on show, while Stanislav Libenský's *Head-T* is probably the most famous work we are featuring.

In keeping with the spirit of Collect, which aims to showcase the highest quality of work of a unique nature of interest to international collectors, the pieces we will exhibit are all by acclaimed artists at the forefront of contemporary glass art. With prices starting at around 1,000 pounds, we expect to attract people who are discovering the delights of glass as sculpture as well as more established collectors.

Studio Glass Gallery vystavuje v rámci veletrhu se současným uměním Collect na Stánku 31 v Galerii B. Náš stánek bude propagovat plastiky význačných evropských sklářských výtvarníků, jako je Stanislav Libenský, Miluše Roubíčková, Richard Čermák a Javier Gomez.

Mezi nejdůležitější vystavená díla se řadí překvapivě křehká plastika *Proutěný muž* Maxe Jacquarda, pozitivně oceněná kritikou, a dramatický štít Evy Vlčkové, zatímco *Hlava T* Stanislava Libenského patří mezi patrně nejznámější objekty, které v současné době vystavujeme.

V duchu veletrhu Collect, jehož cílem je představovat nejkvalitnější jedinečná umělecká díla, která mohou probudit zájem sběratelů z celého světa, námi vystavované plastiky pocházejí od uznávaných sklářských výtvarníků, kteří udávají směr současné sklářské tvorby. Doufáme, že naše ceny, jejichž spodní hranice se pohybuje kolem 1.000 liber, nám pomohou oslovit ty, kteří teprve objevují krásu skleněné plastiky, jakož i etablované sběratele.

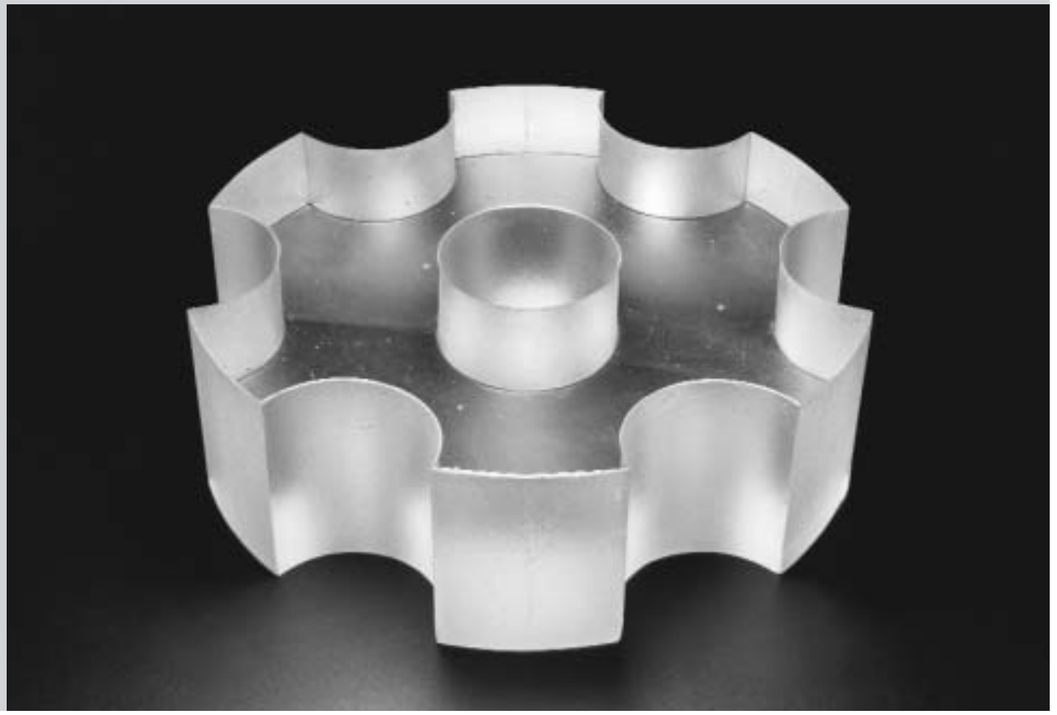

Collect will be held at the Victoria & Albert Museum, London Friday 20 – Tuesday 24 February 2004.
Please contact us for further information. mail@studioglass.co.uk

Veletrh Collect se bude konat ve Victoria & Albert Museum, Londýn, od čtvrtka 20. 2. do úterý 24. 2. 2004.
V případě zájmu o další informace nás neváhejte kontaktovat. **mail@studioglass.co.uk**

Stanislav Libenský / Jaroslava Brychtová
Head-T
22 x 60 x 65 cm / 1998

Anna Matoušková
Rosette
11 x 35 x 35 cm / 2002

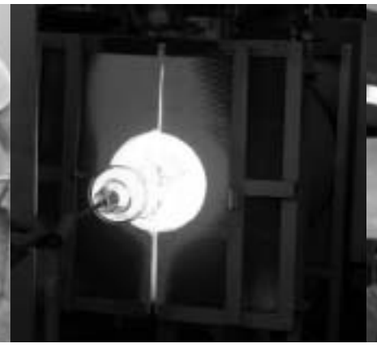

text by Jill Cauthorn (GIS) – Olga Zámisová (CZ) / photos archive editorial

The 8th IGS in Nový Bor

Held at the premises of the Crystalex Co. between the 8th and 12th October, “IGS 2003” is already the 8th international glass symposium to have taken place. Its beginnings date back to 1982 and it is organised every three years with the aim of enabling glass artists from all over the world to meet up. Here, new works of art are created in a pleasant and stimulating atmosphere. This year, thirty-eight artists from seven countries accepted the organizers’ invitation. Most of them, thirty altogether, came from the Czech Republic, while the others were from the USA, Japan, Great Britain, Holland, Sweden and Panama. In terms of the number of participants, it was the smallest in its history, and one can say that it was essentially a Czech affair. Theoreticians of glass art and journalists were also invited. Nový Bor provided the meeting place for such well-known glass artists as the Roubíčeks, Jiří Šuhájek, Vladimír Klein, Bořek Šípek, Markéta Šílená and Jiřina Žertová, as well as younger artists who have already made a name for themselves. These included Rony Plesl, David Suchopárek (whose sculpture featured on the front page of our magazine’s summer issue) and Lada Semecká. The opportunity was also given to students of the glassmaking schools in Kamenický Šenov, Železný Brod, Nový Bor as well as those from the glass department headed by Prof. Vladimír Kopecký at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague. The participants worked in the glassworks, the cutting shop, the painting shop as well as in other shops; everywhere, new sculptures and objects as well as examples of glass design were created. A wide range of works was produced, including a monumental sculpture by Jiří Šuhájek, objects made by Shunji Omura and Mayumi Shinohara, painted works by Vladimír Kopecký and Jiřina Žertová, sculptures by Leon Applebaum and highly detailed engravings by Jiří Harcuba. The symposium ended with a gala evening and an exhibition at the Bohemia House of Culture of the artworks created. I would like to make special mention of the commendable effort on the part of the organizers to make at least part of the presented works accessible to the public at Lemberk Castle. This permanent exhibition of modern glass occupies an entire floor and consists of several hundred items. It is a selection of works created at the symposia since 1982. It is gratifying that the Crystalex Co. is endeavouring to continue in the tradition of the symposia despite the difficult situation caused by the market economy. I believe that the event was well prepared, and I wish the ninth symposium in 2006 a successful continuation.

8. IGS Nový Bor

Ve dnech 8. – 12. října 2003 se uskutečnilo v prostorách akciové společnosti Crystalex v Novém Boru již 8. Mezinárodní sklářské sympozium IGS 2003. Jeho vznik spadá do roku 1982 a opakuje se v tříletých intervalech. Umožňuje setkávání sklářských výtvarníků z celého světa. Vznikají tu nová díla v příjemné a tvůrčí atmosféře. Letos přijalo pozvání pořadatelů třicet osm výtvarníků ze sedmi zemí. Nejvíc, celkem třicet, bylo z České republiky, další ze Spojených států, Japonska, Velké Británie, Nizozemska, Švédska a Panamy. Co do počtu zúčastněných patřilo k nejmenším ve své historii a dá
se říci, že bylo vlastně českou záležitostí. Pozváni byli též sklářští teoretici a novináři. V Novém Boru se sešli nejen známí skláři jako manželé Roubíčkovi, Jiří Šuhájek, Vladimír Klein, Bořek Šípek, Markéta Šílená nebo Jiřina Žertová, ale i ti mladší, kteří už vstoupili do povědomí. Z nich jmenuji pro příklad Ronyho Plesla, Davida Suchopárka (s jehož plastikou jste se mohli setkat na obálce podzimního čísla našeho časopisu), nebo Ladu Semeckou. Příležitost dostali i studenti sklářských škol z Kamenického Šenova, Železného Brodu, Nového Boru a sklářského ateliéru prof. Vladimíra Kopeckého na pražské VŠUP. Pracovalo se na huti, v brusírnách, malírnách i dalších provozech, tam všude vznikaly nové plastiky, objekty i ukázky sklářského designu. Škála byla široká, od nejrozměrnější plastiky Jiřího Šuhájka, přes objekty, které vytvořili Shunji Omura a Mayumi Shinohara, malovaná díla Vladimíra Kopeckého či Jiřiny Žertové, až po hutní plastiky Leona Applebauma nebo filigránské rytiny Jiřího Harcuby. Sympozium bylo zakončeno společenským večerem a následnou výstavou vytvořených děl v sále kulturního domu Bohemia. Chtěla bych se zmínit o chvályhodné snaze pořadatelů zpřístupnit veřejnosti alespoň část vytvořených děl na zámku Lemberk. Tato stálá expozice moderního skla zabírá celé jedno poschodí a čítá několik stovek exponátů. Je výběrem artefaktů, vytvořených během sympozií od roku 1982 až do současnosti. Je sympatické, že se Crystalex snaží pokračovat v tradici sympozií i ve složité době tržní ekonomiky. Myslím, že akce byla dobře připravena a přeji sympoziu, v pořadí již devátému, v roce 2006 zdárné pokračování.

Master of European Glass – Javier Gomez at The Finnish Glass Museum
Major survey of works by the Spanish artist who lives and works in Madrid. His primary technique of cutting and lamination has taken glass to a new level of expression. His exhibition provides a perspective on the contemporary Spanish glass art scene. Exhibition accompanied by 32 page full colour catalogue. Javier is the subject of artist review in the next issue of studio**glass (spring). / Tehtaankatu 23, FIN 11910, Riihimaki, Finland / www.riihimaki.fi/lasimus**
September 25, 2003 – January 31, 2004
Mistři evropského sklářství – Javier Gomez – The Finnish Glass Museum
Hlavní přehlídka děl španělského umělce žijícího a pracujícího v Madridu. Jeho primární technika řezání a vrstvení povznesla sklo do nové úrovně vyjádření. Jeho výstava poskytuje pohled na současnou scénu španělského sklářského umění. Výstava je doložena 32 stránkovým barevným katalogem. Portrét Javiera Gomeze přineseme v příštím čísle časopisu studio**glass** (jaro). Tehtaankatu 23, FIN 11910, Riihimaki, Finland / www.riihimaki.fi/lasimus
25. září 2003 – 31. ledna 2004

Bombay Sapphire PRIZE 2003 – Geffrye Museum London
Contemporary glass design award for artist/designers working in the glass medium. The short listed artists: Colin Reid, Danny Lane, Brian Usher and Paul Cockeridge amongst others. / 136 Kingsland Road, Shoreditch, London E2
October 24, 2003 – January 25, 2004
Bombay Sapphire PRIZE 2003 – Geffrye Museum London
Ocenění „současný design skla“ pro umělce/designéry, kteří pracují se sklem. Mezi jinými Colin Reid, Danny Lane, Brian Usher and Paul Cockeridge.
136 Kingsland Road, Shoreditch, London E2
24. října 2003 – 25. ledna 2004

Miluše Roubíčková – Only an idea, the rest is the glass-maker – Galerie Pokorná
A small-scale exhibition where Miluše Roubíčková will present her wool balls and their predecessors – flowers, heads, Kugelhupfs, concrete items as well as dwarfs / www.galeriepokorna.cz
28 January – 24 March 2004
Miluše Roubíčková – Jenom nápad, ostatní je sklář – Galerie Pokorná
Komorní výstava, kde Miluše Roubíčková představí svá klubka a jejich předchůdce – květiny, hlavy, bábovky, betony i trpaslíky. / www.galeriepokorna.cz
28. ledna – 24. března 2004

COLLECT – Victoria & Albert Museum London
Uk's first annual Art Fair for contemporary applied and decorative arts. We are promised "unrivalled opportunity to appreciate, buy and commission works from distinguished selection of international galleries and artists". / South Kensington, London SW7 / www.collect@craftscouncil.org.uk
February 20 – 24, 2004
COLLECT – Victoria & Albert Museum London
První ročník britského uměleckého veletrhu se současným, užitým a dekorativním uměním. Zaručeně bezkonkurenční příležitost, jak ocenit, koupit a prověřit práce ze sbírek různých mezinárodních galerií a umělců. / South Kensington, London SW7 / www.collect@craftscouncil.org.uk
20 – 24. února 2004

Vladimír Kopecký – Retrospective
The viewer can desiminate why Kopecký is the most pre-eminent living Czech artist/painter today, too often he has been overlooked due to his involvement with glass medium where the critics and the viewer alike have too often misinterpreted the message he is conveying. You must see exhibition at the National gallery in Prague. Veletržní palác, Dukelských hrdinů 47, 170 00, Praha 7, CZ / For further info contact www.studioglass.co.uk
Feb 23 – April 30, 2004
Vladimír Kopecký – Retrospektiva
Divák může posoudit, proč je Vladimír Kopecký současným předním českým umělcem/malířem, který byl příliš často přehlížen díky svému spojení s médiem skla, kde si kritici a diváci často chybně interpretovali jím sdělené poselství. Nezmeškejte výstavu v Národní galerii v Praze. / Veletržní palác, Dukelských hrdinů 47, 170 00, Praha 7 / Pro další informace kontaktujte www.studioglass.co.uk
23. února – 30. dubna 2004

Galia Amsell at M.A.V.A – Madrid
Her first major solo show in Spain accompanied by a full colour catalogue. Comprehensive review of the English artist's works who predominantly works is coloured cast glass. Who until recently had worked and lived in London, now moved to New Zealand. / Castillo de San Jose de Valderas, Avda. De los Castillos s/n, Alcorcon, Madrid
March 4 – April 10, 2004
Galia Amsell – M.A.V.A – Madrid
Její první velká individuální přehlídka ve Španělsku doprovázená barevným katalogem. Komplexní zhodnocení děl anglické umělkyně, která pracuje převážně s barevným litým sklem. Donedávna pracovala a žila v Londýně, nyní se přestěhovala na Nový Zéland. / Castillo de San Jose de Valderas, Avda. De los Castillos s/n, Alcorcon, Madrid
4. března – 10. dubna 2004

Sally Fawkes and Richard Jackson
First showing of the English artists at the Studio Glass Gallery (see review in this issue, p. 20 – 23) with New Works from their studio in the Cotswold. / 63 Connaught Street, London W2 / UK / www.studioglass.co.uk
March 4 – April 30, 2004
Sally Fawkes a Richard Jackson
První přehlídka anglických umělců ve Studio Glass Gallery (recenze v tomto čísle časopisu, str. 20 – 23). Nové objekty z jejich ateliéru v Cotswoldu.
63 Connaught Street, London W2 / UK / www.studioglass.co.uk
4. března – 30. dubna 2004

Antonín Langhamer: The Legend of Bohemian Glass Legenda o českém skle

text by Jaromír Neumann

Antonín Langhamer: The Legend of Bohemian Glass (Legenda o českém skle)
published by the Tigris Publishing House in Zlín in 2003, 296 pages.

Following the major success of the large picture book *The Legend of Bohemian Glass*, subtitled *A Thousand Years of Glassmaking in the Heart of Europe*, by Antonín Langhamer, the Tigris Publishing House in Zlín has brought out an English version of this book; in contrast to its original Czech edition, it is expanded in terms of both the text and illustrations. Glass is one of the disciplines that spread the fame of Bohemia all over the world. Its thousand-year history in the Czech Lands is clearly traced by the author, for many years now the director of the Glass and Jewellery Museum in Jablonec nad Nisou and a leading theoretician of glass art, in twelve chapters spanning the early Middle Ages, the Renaissance, Baroque, Rococo, Classicism, Art Nouveau, to the present day. Antonín Langhamer draws on his wealth of experience gained by the study of Czech glassmaking past and present, and he presents it in a form accessible to both the layman as well as experts with its clear overview of glass techniques and styles, its encyclopaedic headings as well as its survey of glassmaking schools and leading figures in this field – artists, theoreticians and teachers. The book includes more than three hundred colour reproductions by renowned photographers working in glass, such as Gabriel Urbánek, Miroslav Vojtěchovský, Lumír Rott, Lubomír Hána and others.

The excellent English translation is the work of James Patrick Kirchner, and readers in other countries may order *The Legend of Bohemian Glass* at the following distributors: Weatherhill – www.weatherhill.com (USA, Canada) a Gazelle – www.gazellebooks.co.uk (Great Britain and western Europe).

Antonín Langhamer: The Legend of Bohemian Glass (Legenda o českém skle)
vydalo nakladatelství Tigris ve Zlíně v roce 2003, 296 stran

Po velkém úspěchu rozsáhlé obrazové publikace Antonína Langhamera „Legenda o českém skle“ s podtitulem Tisíc let sklářství v srdci Evropy, přišlo zlínské nakladatelství Tigris s anglickou verzí této výpravné knihy, která je proti původnímu českému vydání ještě rozšířena jak v textové, tak v obrazové části. Sklo je jeden z oborů, který proslavil Čechy v celém světě. Jeho tisíciletou historii v českých zemích zachycuje autor, dlouholetý ředitel Muzea skla a bižuterie v Jablonci nad Nisou a přední český sklářský teoretik, přehledně ve dvanácti kapitolách od raného středověku, přes renesanci, baroko, rokoko, klasicismus, secesi až po současnost. Antonín Langhamer zde uplatňuje své dlouholeté zkušenosti, nabyté studiem minulosti i přítomnosti českého sklářství a podává je čtivou formou, která je přístupná laickému čtenáři, ale zároveň zaujme i odborníky přehledným členěním užívaných technik i stylů, encyklopedickými hesly, ale i přehledem sklářských škol a výrazných osobností, jak výtvarníků, tak teoretiků a pedagogů. Publikaci provází více než tři sta barevných reprodukcí od renomovaných fotografů, zabývajících se sklem, jako jsou Gabriel Urbánek, Miroslav Vojtěchovský, Lumír Rott, Lubomír Hána a další.

Kvalitní anglický překlad je dílem Jamese Patricka Kirchnera a zahraniční čtenáři si mohou Legendu o českém skle objednat u těchto distributorů: Weatherhill – www.weatherhill.com (USA, Canada) a Gazelle – www.gazellebooks.co.uk (Gret Britain and West Europe).

studio glass gallery **Anna Matoušková and Ilja Bílek**
výstava Anny Matouškové a Iljí Bílka ve Studio Glass Gallery v Londýně

interview **Meda Mládková**
rozhovor s Medou Mládkovou

profile **Aleš Vašíček**
profil Aleše Vašíčka

school **Valašské Meziříčí**
prezentace sklářské školy ve Valašském Meziříčí

portrait **Javier Gomez**
portrét Javiera Gomeze a recenze jeho výstavy ve Finsku

review **Marian Volráb**

studio**glass** winter / zima 03 – 04
bilingual Czech / English

63 Connaught Street, London W2 2AE
e-mail: mail@studioglass.co.uk
phone + 44 (0) 20 7706 3013
fax: + 44 (0) 20 7706 3069

Published by Vydává
The Studio Glass Gallery, London, UK
www.studioglass.co.uk

Editor in Chief Šéfredaktor
Olga Zámišová (olga.zamis@volny.cz)

Editorial Board Redakční rada
Zafar Iqbal, Michael Robinson, Ivana Mašková, Jill Campion

© **Graphic Design** Grafická úprava
Ondřej Zámiš (ondrej.zamis@volny.cz)

Translation Překlad
PhDr. Vladimíra Šefranka, Jan Šefranka

© **Authors of Articles** Autoři textů
Olga Zámišová; Zafar Iqbal; PhDr. Jaroslav Lunga; PhDr. Jaroslav Vančát; PhDr. Jiří Šetlík; Jaromír Neumann

© **Photos** Fotografie
Gabriel Urbánek; Petr Dörfl; editorial archives; archives of authors

Lithography Litografie
Art-D, Grafický atelier Černý
Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10, Czech Republic
www.art-d.com

Printing Tisk
Trico, Bubenské nábřeží 306, P. O. Box 152
170 04 Praha 7, Czech Republic
trico@post.cz, www.trico-cz.com

studio**glass** Quarterly publication on international glass art.
All materials © Studio Glass Gallery, London, UK

If you wish to comment on any matters relating to this publication, please e-mail; mail@studioglass.co.uk or olga.zamis@volny.cz